

[Statsministeren.]

nen. I begge tilfælde var de politiske partier repræsenteret og havde lejlighed til at gøre deres bemærkninger, deres modforslag, og bygge deres eventuelle skitser op. Herefter tog vi i november-december måned en meget langvarig, meget omhyggelig behandling i markedsudvalget. Vi havde mødedage i serier, to dage i træk, for at man kunne benytte det, man havde fået klarlagt den ene dag, til umiddelbart at gå videre dermed den næste dag.

Og hvad var formålet med denne behandling? Formålet for regeringspartierne var at komme i forhandling med oppositionen. Formålet var at kalde oppositionens positive kræfter frem, for at vi kunne opnå en fælles løsning på disse samfundsvigtige ting. Hvad mødte vi? Spørgsmål, nye spørgsmål, forsøg på stadig at udsætte tingene, negativitet, ingen positiv imødekommenhed. Derfor endte disse meget omhyggelige og fra vor side meget oprigtige forhandlingsforsøg med, at vi desværre måtte konstatere, at til trods for disse lange møjsommelige timers hårde arbejde havde standpunkterne ikke kunne bøjes så meget sammen, at vi kunne stille forslag i fællesskab.

Derefter sagde vi: så er der ikke andet for, end at regeringen må udarbejde sine egne forslag, fremlægge dem hurtigst muligt i folketinget og så håbe på, at man derefter i folketingsudvalget kan få en forhandling og et forlig og opnå enighed. Det handlede vi efter. Vi fremsatte vore lovforslag hurtigt efter jul, jeg tror den 23. januar, og derefter kunne udvalgsarbejdet meget hurtigt komme i gang. Men hvem kom til os, hvem pressede regeringspartierne for at få en udsættelse af første behandling? Hvem ønskede første behandling udsat til efter Nordisk Råd? Det gjorde de to borgerlige oppositionspartier. Man skal aldrig presse et spørgsmål frem om, hvorvidt en første behandling skal falde på det ene eller det andet tidspunkt. Vi ville nødig ved at presse sagen frem gøre noget, der kunne bevirke, at forligs- og forhandlingsmulighederne blev mindre. Vi ønskede forhandling. Vi ønskede forlig om disse ting.

Så kom førstebehandlingen. Derefter

har vi set, at man ganske konsekvent i udvalget har ført en forhalingspolitik, formentlig i det håb, at kunne man bringe disse forslag i uigennemført stand hen på kanten af folketingsårets afslutning eller af sommerferien begyndelse, ville regeringen måske køre træt. Så havde man opnået det, man egentlig ville og sigtede imod, nemlig at hindre disse lovforslags gennemførelse.

Heroverfor måtte vi holde fast på, at de skulle gennemføres. Men vi har ikke indtaget noget ultimativt standpunkt. Ministrene har i udvalgene været uhyre lyd-høre over for, hvad oppositionen har sagt. Der har også her fra adskillige af oppositionens ordførere lydt anerkendende ord over for de imødekommende ændringsforslag, som ministrene selv er mødt med. Det er klart: var oppositionen kommet med dem, havde den fået æren for dem, men vi har selv søgt at tilpasse lovforslagene, så de kunne danne basis for et endeligt forlig om tingene. Det er altså udeblevet, og i stedet for har man valgt i aller allersidste øjeblik — for ikke at få det prædikat på sig, at man ikke havde noget alternativ, at man ikke selv havde noget positivt forslag — at fremlægge en skitse.

Nu siger det ærede medlem hr. H. C. Toft, at den er, jeg tror, han brugte det udtryk, udarbejdet af de bedste kræfter i vort land. Jeg gad nok vide, hvem det er, for når man kalder det en skitse, er det netop i erkendelse af, at den ikke er sådan fuldt gennemarbejdet. Jeg tror i og for sig, man ville erkende, at enkelte dele af den næppe kunne lade sig administrere. Man vil vel også erkende, at de borgerlige partiers forslag slet ikke kan varetage ønsket om at skabe en national beskyttelse for dansk ejendomsret til jorden i tilfælde af markedstilslutningen, og overhovedet er der vel parter af den, der er en lille smule hjælpeløse.

Men vi har da ikke afvist behandlingen af skitsen. Det har vi heller ikke gjort ved den afstemning, der fandt sted her for lidt siden. Det var en manøvre, og jeg har ikke noget imod, at man laver manøvrer, men som sagt, vi er i den lyse del af året. Vi ved alle sammen, at når anden behandling er slut, kommer der en ny udvalgsbehandling